

Merhaba
"Anadolunun Gözü"

gazetesinin
okurlarına
armağandır.
Çarşamba
günleri
yayımlanır.

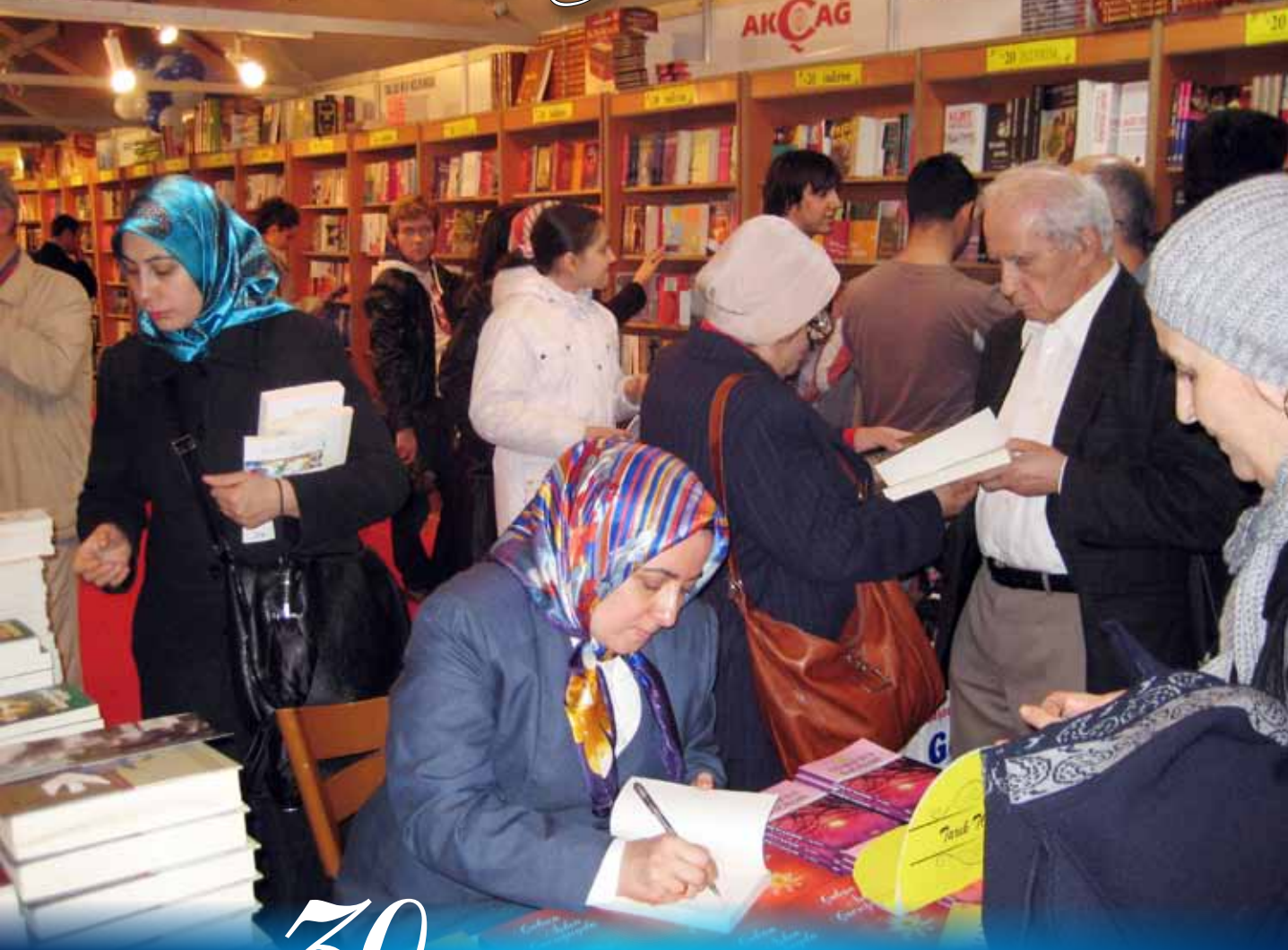

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 12 Sayı: 8
14 MART 2012 ÇARŞAMBA

Hazırlayanlar: M. Ali UZ - Ali İŞİK
maliuz@merhabagazetesi.com.tr • aliisik42@gmail.com

30.
Sanat Yılında
Hüzeyme Yeşim Koçak

ÖZEL SAYISI -3-

EDİBANE SÜZ(ÜL)ÜŞLERİNİZ HIÇ EKİLSİMESİN

Yanlış hatırlamıyorsam soğuk bir şubat sabahıydı. İlk defa yayınevimizin alt katındaki ofisimizde karşılaşmıştık. Bastığı yeri incitmekten çekinir adımlarıyla karşıladım, Hüzeyme Hanım'ı... Oturması için yer gösterdim. Tanıştık. Daha sonra yine çekinir haliyle çantasından kitap dosyasını çıkardı. Kitabı incelememi, sonucunda da yayınlanmaya değer olup olmadığını sordu. Dosyayı alıp inceleyeceğimi söyledim. O gittikten sonra hiç âdetim olmadığı halde inceledim.

Bir Konya Hanımefendisi olan Hüzeyme Hanım ile tanışmamızın başlangıcını tam olarak böyle anımsıyorum. Dedim ya hiç âdetim değildir, ama incelemeye başladığım kitabı neredeyse bitirmek üzere olduğumu fark ettim. Bir filmin sonunu görmek her şeye son demektir ya, öylece bıraktım ve editörümüze incelemesi için verdim kitabı. Tam hatırlamıyorum ama sanırım 2 günlük bir sürenin ardından editörüm kita-

bın basılması adına tam not verdi. Genellikle uzun süren incelemelerinin neden bu kadar kısa sürdüğünü sorduğumda, aldığım cevap benim neden bu kitabı şöyle bir inceleyeyim derken okuma serüvenine giriştiğimi anlatıyordu: "Yalın, Akıcı, Geniş Ufuklu"... Fert ve toplum mücadele, direnme güdüsünü, ruhunu kaybetmeye yüz tutsa da Hüzeyme Yeşim Koçak çalışmalarıyla bu toplum için bir ışık olmaya da çalışmıştır. İçinizde ukde kalmasın Hüzeyme Hanım, siz bizlere, bu topluma mutluluğun resmini çizdiniz. Sonsuz bir güneşin hayat kaynağını hissettirdiniz.

Yayın ve sonrası tepkiler, bir sonraki eser, vesaire vesaire... İşte Konya kültürüne ve edebi hayatına katkı sağlamak, hem yayınevimize getirdiği yenilikler adına, daha nice eserlere imza atması dileğiyle. Muhabbet buyursun gelsin diyerek, Edibane süz(ül)üşleriniz hiç eksilmesin. Edebi yolculuğunuzda nice mutlu yıllara...

*Hüzeyme
Yeşim Koçak,
Tunçbilek Maden
İlkokulu'nda
öğretmeni Aynur
Ünay'la (sağdan
üçüncü*

EDEBİYATÇI BİR HANİMEFENDİ

Ayşe Tübâ BÂKİLER

Edebiyat, EDEB kökünden türeyen bir kelimedir – erbâbının mâlumunu. Edebiyat ile uğraşanların en temel vasfı; edeb libasına bürünmüş olmalarıdır. Teolojik manada edebînin açılımı “haddini bilmedir. Dengeli, kararlı ve alabildiğine nâzık.. Bunun için midir bilinmez Allah Rasûlü (sav)’in en büyük mucizesi olan Kelâm-ı Kadîm bir edebî eserdir. O (sav) ise çağlar üstü bir edebiyatçıdır. Konya’nın mânevî dinamiği olan Yüce Pîr ise : “Sözden daha değerli bir inci olsaydı gökten o yağardı” ifadesiyle bu konuyla ilgili enfes bir yorum yapmıştır. Kâinatın Efendisi (sav) de : “Sözde sihir vardır” buyurarak edebî oluşumun insanı büyülediğini en mükemmel şekilde dikkate sunmuştur. Cevâmiü’l Kelîm olan o dürr-ü gevhere binlerle hayranlık ve hasretle..

Hakikatte mademki bütün kitaplar bir kitabı anlamak için yazılır, o halde bu anlaşılması sağlayan bütün EDEBiyatçıları engin hürmet ve muhabbetle anmayı bir borç bilirim

Hayatımda çok ender olarak “kâmil edebiyatçı” tanıdım. Bunlardan birisi ile, Âsaletin, edebînin ve hilmin müşahhas hali olan bir İstanbul hanımefendisi ile de bir yaz ikindisinde müşerref oldum. Meramın asûde havasından, rûhânî atmosferiyle huzur veren evinin kapısı ile aynı zamanda gönül dünyamda da ayrı bir kapı aralamış oldu bu güzel insan.. Sıcak, sempatik, misafirper-

ver bir Türk kadını profili çizerken velûd kaleminden damla damla diktik ve nev-i şahsına münhasır öyküler süzülmesini öğrendim. Yılların süzdüğü, şekillendirerek büyütüğü, kalemîni yontarken dahi sorgulama yaptığı san’at anlayışı hep nazar-ı dikkatimi celbetmiş, kelimelerin seçimi ve ahenkli uyumunu onu diğerlerinden ayıran âlâmet-i fârikası olmuştur. Mütebessim, sabırlı ve hoşgörülü, bağışlayıcı ve kuşatıcı, kendisini “ablam” olarak tanıtmaktan ve addetmekten büyük haz duyduğum bu hanımefendi kim mi efendim? Zât-ı âliyeleri Hüzeyme Yeşim Koçak olurlar. Hayırlı ve bereketli ömür, iki cihan saadeti sürececek ihlas örgülü bir hayattır onun için temennim. Seni seviyorum ablacığım. Sağ ve var ol!

Hüzeyme Yeşim Koçak, bir programda konuşma yaparken.

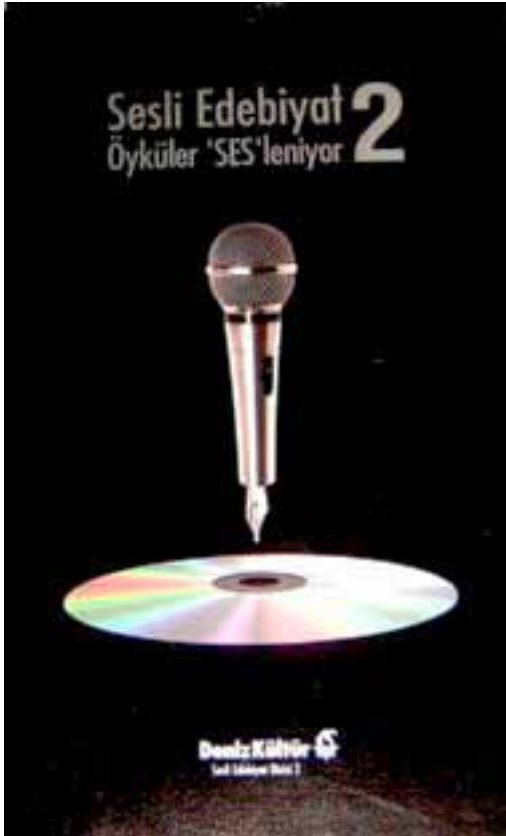
DENİZKÜLTÜRDEN “ÖYKÜLER SESLENİYOR”

“Öyküler Sesleniyor”, Türk edebiyatından seçilmiş 200 yazardan birer öykünün; tiyatro oyuncularından seslendirilip her öyküye özel bestelenmiş müzikler ve özel ses efektleriyle kurgulanması ile oluşturulmuş bir “Sesli Öykü Antolojisi”. Türünün dünyadaki tek örneği olan bu çalışma ilk sette 20, ikinci sette 22 olmak üzere 42 CD'den oluşuyor. Her CD'de de ortalama 5 öykü yer alıyor.(...)

Denizkültür tarafından, Sesli Edebiyat Dizisi altbaşlığı ile yayınlanan “Öyküler Sesleniyor”, Deniz Kültür Genel Müdürü Orhun Şemin koordinatörlüğünde ve Sesli Yapım'dan Göksenin Göksel'in yönetiminde hazırlanmış. Dizinin 2007'de yayınlanan ilk seti Cüneyt Türel'in sesinden Dede Korkut'un “Deli Dumrul” öyküsü ile açılıyor ve 1844-1952 yılları arasında doğmuş 100 öykü ustasının birer öyküsünü içeriyor. Yaklaşık 20 ayda tamamlanan ikinci set ise, 1952-1984 yılları arasında doğmuş yine 100 yazarın birer öyküsünü kapsıyor. Öykü sarayının 200 odasında sizi Türk Öykü edebiyatının 150 yıllık serüveni bekliyor yani.

“Öyküler Sesleniyor” Sesli Edebiyat dizisinin birinci setinde Orhan Veli Kanık'tan Sabahattin Ali'ye, Oğuz Atay'dan Aziz Nesin'e, Tarık Buğra'dan Halide Edip Adıvar'a, Halit Ziya Uşaklıgil'den Halikarnas Balıkcısı'na, Yakup Kadri Karaosmanoğlu'ndan Selim İleri'ye tam 100 klasik usta yer alıyor. Yakın dönem öykü kalemlerini içeren ikinci sette ise Ayfer Tunç, Behçet Çelik, Buket Uzuner, Cihan Aktaş, Feridun Andaç, **Hüzeyme Yeşim Koçak**, Jale Sancak, Murat Gülsoy, Müge İplikçi, Sadık Yalsızuçanlar, Suzan Samancı, Yavuz Ekinci ve Yıldız Ramazanoğlu gibi öykücülerini bulunuyor.”

Yeni Şafak, 6.11.2009

EDEBİYATIMIZDA KONYALI BİR NEFES: HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Anuş GÖKCE

*Nasıl methedeyim sevdiğim seni
İstanbul Bursa'yı değer gözlerin
Arasam bulunmaz ruh-i revanı
İzmir'i Konya'yı değer gözlerin*

(Hafız Şerif Erzincanî)

Bazen bir insanı, anlatmak, tanıtmak için sözün yetmediği, kalemin aciz kaldığı anlar olur. Hüzeyme Yeşim Koçak da mütevazılığıyla, hanımefendiliğiyle, kaleminin gücüyle bu sıra dışı insanlardan birisidir. Hüzeyme Hanımın her hikâyesinde okuyucu, kendisinden bir şeyler bulur ve yazarla aynı duygu sarmalı içerisine girer.

Aslen Konyalı olan, yazmaya küçük yaşlarda başlayan Hüzeyme Hanım, yazarlığın yalnız erkeklerle has bir meslekmiş gibi algılandığı dönemde “Bu meydana ben de varım!” diyebilen nadir kadın yazarlarımızdandır. Büyük bir ustalikle ele aldığı makalelerini, insanlara kuru bir ekmek sunar gibi değil de altın tasın içinde şerbet ikram eder gibi edebî bir üslupla okuyucuyla buluşturur. Yazılarında, kangren haline gelmiş toplumsal meselelere değinir ve çözüm yolları üretir. Bu konuları, ahlakî bir çerçeve içinde biraz da mizâhi dokunuşla insanların kendine çeki düzen vermesini sağlayacak şekilde kaleme alır. Nakış nakış bir dantel gibi işleyerek hikâyelerine ve makalelerine estetik bir güzellik katar.

Hüzeyme Hanım, “Sarılmak” adlı romanında inançları ve evin hanımının hastalığından dolayı toplum tarafından dışlanmış bir ailenin hayata tutunma gayretlerini anlatır. Ayrıca aileler tarafından bir yarış haline getirilen son moda giyinmeleri ve bir birleriyle kıyaslamaları iğneleyi-

ci bir üslupla ifade eder. Cümleler kendi arasında seciyelidir. Yalnızlığa ve itilmişliğe mahkûm edilen insanların psikolojik durumlarını çok güzel tahlil eder. Ayrıca ömrü boyunca hasta olan bir eşin bütün kaprislerine ve sıkıntılara öf bile demeyen bir eş. “Aziz Bey” tiplmesiyle günümüz insanlarından beklentilerini dile getirir: Hoşgörü, aileye saygı, sadakat doğruluk v.s. En ufak tartışmada ya da sıkıntıda evini terk eden eşler, Aziz Bey’in fedakârlığını, sevgisini ve sadakatini göz önüne almalıdırlar. Bu arada kaşını gözünü beğenmeyip, evde tertemiz hanımı dururken onları aldatan eşler için de “gerçek sevginin ne olduğu ve ahde vefa konusunda” en güzel örnek yine Aziz Beydir.

Hüzeyme Hanım, “Saklı Değerler”

2000 yılı Ömer Seyfeddin Hikaye Yarışması, Yazar AYLA Ağabegüm'den ödülünü alırken.

adlı kitabında da insanlara güzel ahlâkı, doğruluğu, sadakati, gerçek sevgiyi, hayvanlara acımayı ve hayvan sevgisini çocuklara ve gençlere aşılarmayı, günümüzde hiçbir değeri olmayan öğretmenlere gerçek değerinin verilmesi ve onlara saygı gösterilmesi, aşk, mutsuzluk, mutluluk v.s konularını işler. İnsanların, en umutsuz olduğu dönemlerde bile yine mutlu olabilecek bir şeyler olduğunun ipuçlarını bizlere sunar. Çağımızın en büyük bunalımı olan intihar konusuna da değinerek, intiharın eşiğine gelmiş insanların hayatta kalabilmeleri için geçirmiş oldukları kötü günlerin aksine güzel ve mutlu günlerinin hatıra getirilmesini sağlar.

Deneme sahasında da oldukça kıymetli eserler veren Hüzeyme Hanım, toplumdaki ikiyüzlülüğe ve her konuda ahkâm kesen aydınların ve şöhret olmak isteyen ve bu konu da her şeyi mubah gören zihniyeti iğneleyici bir biçimde eleştirir. Toplumun ahlâki değerlerinin korunması ve ona saygı duyulması hususunda hassasiyetini etkileyici bir biçimde gözler önüne serer.

Hüzeyme Hanımla tanışmak benim için gerçekten bir şanstır. Konya'ya 3 yıl önce taşındığım zaman yapayalnızdım. Bir tesadüf eseri Yazarlar Birliğinde Hüzeyme Hanımla karşılaştım. O günden bu güne dostluğumuz devam ediyor. Bu zamanda insanın güvenebileceği bir dost bulması çok zor. Edebi şahsiyetinin yanında son derece mütevazı hanımefendi duruşuyla insana güven veren bir şahsiyettir.

Ne kadar yazsak, ne kadar tanıtmaya çalıştıysak da şüphesiz onu anlatmakta eksik kaldığımız taraflar vardır. Oldukça velüd olan yazarımıza, yeni yeni eserler vücûda getirmesi, kaleminin susmaması dileğiyle Allah'tan hayırlı uzun bir ömür, sağlıklı ve mutlu bir yaşam dilerim.

SARILMAK

İsmail DETSELi

“(...)Ne kadar da insani bir eylem... Adı: Sarılmak...”

Sarılmak işte... Bir insanın sevilme ihtiyacını en kolay ve en güzel biçimde karşılayandır.

Günlük yapılan bir şeymiş gibi görünse de; hakkında birkaç saniye düşününce, en son çok sevdiğiniz ya da özlediğiniz birine içinizden gelerek sarılmış olmanızın üzerinden uzun zaman geçmiş olabilir.

Sevgi, aşk, hoşlanmak gibi duyguları bir kenara bırakırsak, bazen insanın ihtiyacı olan tek korunaklı alandır... Çünkü sağ yanımızda kalp yoktur ve orası hep boştur... Sarılınca sağ tarafını sevdiğimizizin, dostumuzun kalbi doldurur...

İlişkileri veya sevilen kişileri en vazgeçilmez kılan şey, sarılmak değil midir?

Ve herkes sarılmak için uygun değildir, bazı insanlar sarılmak için doğmuştur, tüm içinizdeki sıkıntıyı alabilecek ender bir güçleri vardır bu insanların. Bazen en yakın dostunuz olur, bazen sadece bir arkadaş ve eğer şanslıysanız sevdiğiniziz.

Kitapların ‘arka kapak yazıları’na bayılıyorum. Tam 12’den vururlar da ondan... Şu satırlar da bu kitaptan:

“SARILMAK; çetin sancılı bir süreçle karşı karşıya kalan bir ailenin hayata tutunma, yaşama savaşından kesitler. Bir yolculuk, direniş ve ‘insanlaşma’ devasının romanı...”

Gönlü işleyen nakkaşlar; sarmaşıklar; muhabbetin gerçeğinde seyre dalanlar... Ki Aşk da bir sema gülüşü olduğu kadar; bir ‘Sar(ıl)mak’ eylemi değil midir? Geçmişten derinden süzülüp gelen, zamanı aşan bir keşif hikâyesi...”

Okuyunca olayların derinliklerinde kaybolacaksınız. Başka söze gerek yok sanırım...

Evet başka söze gerek yok...

Her şeyden önemlisi... **Sarılmak için özlemek lazım, özlemek için zaman...** Zamanı olanlar için okumak en iyisi...”

Memleket, 25 Nisan 2011

BİR İBRET AYNASIDIR SARILMAK

Sergül VURAL

“**A**radığını bulduğu anda yitirmek, yitirdiğini anladığı anda yeniden bulmak ve bulduğunu anlamlandırmak güzelliğinde ötesindeydi. Romanın akıcı üslubuyla ben de su olup aktım, gözlerden yaş olup damladım. Bir kere daha anladım ki insan hayatında hissedilen tek şey kocaman bir boşluksa bu boşluk büyüdükçe insan kendi uçurumuma düşüyor ve kendi içinde kendini kaybediyorsa bu kader çıkmazında imtihanların en büyüğü yaşanıyor demektir.

Hüzeyme Yeşim Koçak'ın Sinderella'nın Pabucu isimli ilk romanını okumak bana kısmet olmadı. Ancak dokuz yıl sonra yayımlandığını öğrendiğim bu ikinci romanında sevginin insanı sürüklediği zorlu yolda, aklın verdiği fitnelere karşılık yürekle yaşama nasıl tutunulur görmek mümkün. İslâm terbiyesinin insana verdiği sulh ile yaşamının lezzeti romanın her bölümünde kendini hissettiriyor.”

Berceste, Aralık 2011

Pakistanlı Yazar Mesudi Akhtar Shaikh, kızı Halide, Hüzeyme Yeşim Koçak ve eşi Faruk Koçak.

“BİR HÜZZAMIN YEŞİL KOÇAKLAMASI”

Dün sabah bir küçük “can” toprağa değdi. Parlak sarı tüylerinde gözlerim gezinirken, kaybetme korkum, o rengin hep yukarda, başımın ta üzerine olmasını dilerdi. Ama o yerin ta içine göçtü. Neden anlattım bunu? Çünkü Hüzeyme Yeşim Koçak zamanın birinde şöyle demişti: “Uç benim Gökçe Kuşum!” Bu onun hafızamda kalan ilk sözleriydi. Hayatın inceliklerine gür bir sesle kol kanat germişti. Zamanla yorulup kapanan kanatları, kelimeleriyle beslemiş kendi sesinde yeniden havalandırmıştı. Onun o sakin, gürültüsüz dünyasının içine girdiğinizde, bir karınca yuvasının içine kamera sokmuş gibi olursunuz. Titiz, üretken ve kanaatkâr...

Bir gazetenin özel sayısına o'nunla ilgili yazı yazmak benim için epey zor oldu. Hüzeyme Yeşim Koçak'ı mı yoksa “Hüzeyme abla”yı mı anlatmalı bilemedim. İkisi de çok değerli. Okuyucunun bu ikiliği hoş görmesini diliyorum. Hikayeleri, romanları ve denemeleriyle ilgili güzellmeler birbirini kovalayacak eserlerinin künyesi hemen her yazının kilidini açacak, tekrara düşme pahasına da olsa yazın macerasıyla ilgili küçük bir derlemeden kaçamayacağım. Bugüne kadar uzun yıllardır devam eden gazete yazarlığının dışında; deneme, öykü ve roman türlerinde on üç kitapta imzası bulunmaktadır. 1997, 2000, 2001 yıllarında Ömer Seyfeddin hikâye yarışmasında ödüllerini de bulan Koçak, 2002'de Beyan yarışmasının açtığı ilk romanlar yarışmasında “Sinderella'nın Pabucu” adlı romanla derece almıştır. Pakistan'da yayımlanan Urduca bir antoloji ile İngilizce yayımlanan “Turkish Delight” adlı antolojide birer hikayesiyle yer almıştır.

Koçak'ın kitaplarını karıştırdığınızda ilk

dikkatinizi çeken noktalar ironi ve güngörmüş ton ton bir büyükannenin dilinden dökülmüşçesine doğal bir Osmanlıca. Bugünün okurları için ikincisi biraz zorlayıcı olabilir, ama giderek daha az kelimeyle yaşadığımız hayatın daha zengin bir ifadesi için buna değer. Kelimelerle noktalama işaretlerini de kullanarak anlam oyunları oluşturması ve tek bir kelimedede birden fazla anlamı akla getirmesi onun anlatımının belirgin özellikleri arasında bulunuyor.

Hüzeyme Yeşim Koçak ismini bir “edebiyatçı” olarak şifreleme hadsizliğine girişecek olsaydım, onun için “Bir Hüzzamın Yeşil Koçaklaması” derdim. Çünkü ona her baktığımda bir elinde kepçe diğerinde bir kılıç görürüm. Birinde “şef” kat diğerinde “sav” aş. Çok sesli bir orkestranın şefi gibi, içindeki tüm kadınların seslerini birbirine karıştırmadan ve hep birlikte duyurmasını biliyor.

Bu yazıyı “Sarılmak”tan sözü açmadan bitirmek olmazdı. “Sarılmak” adlı son romanı kendi biyografisinin üzerine kurulduğundan, bize, onu bir insan olarak tanımak ve anlamak için önemli bir fırsat sunuyor. Ondaki “hüzzamın” kaynağını bulmamızı sağlıyor. Her hayat sonsuzdur. *Sarılmak*'ı okuduğumda düşündüğüm şey buydu. Bedenler ölümlü ama o bedenin içinde bu yerde bırakılmış izler ölümsüz. Yıllar sonra bir kadının kederini paylaşabiliyor ve bir çocuğun yalnızlığını hissedebiliyorsak, dokunamadığımız yüzler dirilebiliyor demektir.

Neden mi “yeşil”? Çünkü onu Sultanahmet'in avlusunda, kalabalığın ortasında hikâyelerini kurarken hayal edebiliyorum. Çünkü “tevekkül”e adanmış bir ömrün, en yeşil köşesine saklanan mateme en çok bu renk yakışırdı.

HÜZEYME YEŞİM KOÇAK

Yeşilay CİRİTLİ

25 yılı aşkın zamandır devam eden arkadaşlığımız ve eşlerimizin birbiriyle olan uyumları ve bundan sonraki zamanlarda da birlik, beraberliğimizin ve birbirimize karşı olan saygı ve sevgimizin ebediyete kadar devam etmesi dileğiyle,

Meram'da akrabalarımızın bahçesinde toprakla uğraşmayı seven, sulama işleriyle kendisini rahatlatan, işin azı, çoğu ve cinsi ne olursa olsun ayırdetmeyen, işten kaçmayan her işi seve seve yapan elinden geldiği, gücünün yettiği kadarıyla çalışan çalıştıkça kendisini yenileyen yaptığı işten huzur duyan ev işlerini ihmal etmeyen aile bağları kuvvetli, eşi ve babasına özel bir sevgi, saygı ile bağlanan misafir ağırlamasını iyi bilen, yaptığı yemekler, ikram ettiği pasta ve tatlılar bilhassa yaprak sarmasına diyecek yoktur.

Herkesçe araman bir konuktur. Genellikle iyi, rahat, nazik ve neş'eli bir insan olarak tanınır. İyi kalpli ve güvenilir bir insandır.

Değişken nitelikli bir araya geldiği zaman konuşkan bilgili ve uyumlu özellikleri bulunan çabuk düşünen ve çabuk hareket eden bir yapıya sahiptir.

Gazetede zaman zaman çıkan makaleleri yazdığı romanlar aynı anda birkaç işi birden yapabilen düşünceleri ve sözleri ile her zaman takdir ettiğimiz kıymetli bir arkadaşımızdır.

Gazete ve roman yazarlığı derken ve romanlardaki sayısını kısa zamanda onu aşması, televizyonlardaki konuşma ve paneleri ile zekâsını ve yeteneğini bir kez daha kutlarım.

Arkadaşım konuşma yeteneğine sahip olduğu gibi hazır cevaptır. Bu yönü ile de kendisini beğenirim.

Pek çok konuya ilgi duyan arkadaşım Edebiyatta olduğu kadar güzel sanatın diğer dalları, sinema, tiyatro, müzik sorulduğu zaman bütün bunlar hakkında birçok şey anlatabilir.

Doğal ve çok yönlü olması değişken şeylere ilgi duyması, kendisine çok kişilikli bir karakter kazandırır.

Konuşmayı yerine göre seven kendi hayatı istekleri ve düşüncelerini arkadaşlara anlatmaktan haz duyan, hiçbir art düşüncesi olmayan arkadaşımızın daima gönlümde ayrı bir yeri vardır.

Zamanının bir saniyesini bile boşa geçirmeyen aynı anda birkaç hayatı birden yaşayabilen, yeni düşüncelere açıktır, meraklıdır, araştırmacıdır.

Bundan sonraki yaşamında sevdikleriyle sağlık, sıhhat, neş'e dolu bir ömür geçirmeni temenni ederim.

Hüzeyme Yeşim Koçak, dostları merhum Emekli Albay Muammer Tolasa ve eşi Mualla Tolasa ile.

SARILMAK'A DAİR

“(...) SARILMAK yayınlanmış on iki kitabı olan yazarın on üçüncü kitabı. Bu romanla yazar moda deyimle “ustalığını” ilan etmiş. Bu kitapla yazarın üslubu tam olarak olgunlaşmış, her türlü aşırılıklardan arınmış, sürükleyici, ahenkli bir musiki halini almış.

Dili eski Türk edebiyatı ile günümüz edebiyatı arasında adeta bir köprü kurmuş. Alâka da kullanılmış, ilgi de. “Nahvet” de kullanılmış, kibirlilik de. Tabii aynı cümlelerde değil. Diğer eserlerinden farklı olarak “yeni türetilmiş” kelimelere daha az rastlanıyor. Eski kelimeler de belli bir yaşın üzerindeki için hiç eski değil. Kelimeler birbiriyle barışık. Aynı paragrafta Muallim Naci'nin kullandığı kelimeler de var, konuşma dili de. Hiç bir kelime sırtmıyor, yabancı gelmiyor. Adeta gençlerin kelime hazinelerini genişletmeleri için yazılmış gibi. Bence, lise edebiyat kitaplarına girmesi gereken bir nesir örneği. En fazla beş yüz kelime kullanarak çevrilmiş, anlatım ve yazım hatalarıyla dolu “çok satan” kitaplardan sonra insana değerli bir kitapla karşı karşıya olduğunu hissettiriyor. Kitap, kendisine saygıya zorluyor insanı. Yazarın daha önceki eserlerinde de gözlenen, cümle içindeki kafiyeli sözlerin ardı ardına geldiği şiirli anlatım bu romanda da var. Ancak daha tabii duruyor ve kulağı tır-

malamıyor. Sanki hiç aranmadan, zorlanmadan yazılmış gibi kolayca okunuyor. Bir çok cümle de zengin benzetmeler, ahenkli kafiyelerle beraber sembollerle de bezenmiş. Hani divan şiirinde berceste mısralar vardır, yazarın nesri de berceste cümlelerle dolu “şiir gibi” bir nesir.

SARILMAK, psikolojik bir roman. Hatta Türk edebiyatındaki en kolay okunabilen, en güzel örneklerden biri. Türk edebiyatında psikolojik romanlar nedense çok fazla değildir. Mehmet Rauf'un Eylül'ü, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın Huzur'u, Peyami Safa'nın Dokuzuncu Hariciye Koğuşu, Matmazel Noraliya'nın koltuğu ve Yalnızız adlı romanları, Hüseyin Nihal Atsız'ın Ruh Adam'ı... Bunlar ilk anda aklıma geliverenler. Bütün bu psikolojik romanlarda olayların akışından ayrı olarak yazarın kendini ortaya koyduğu sayfalar vardır. Uzun psikolojik tahliller, felsefi incelemeler, düşünürlerin fikirlerinden örneklemeler vardır. Sanki bu bölümler ayrı, roman ayrı gibidir. Buralarda okumanız yavaşlar, roman değil de bir fikir eseri okuyormuş gibi olursunuz.

Hüzeyme Yeşim Koçak'ın SARILMAK'ında bu yok. Tempo hiç yavaşlamıyor. Fikirler olaylarla harmanlanmış, uzun tiradlar yok. Akıcılığindeki en önemli unsurlardan biri de bu bence.”

TÜRKÇEMİZİN KOÇAK'I

Emre MİYASOĞLU

“(...)Hüzeyme Yeşim Koçak’ın hikâye ve denemeleri, dil ve üslup bakımından ‘nazik ve hassas’ kelimeleriyle tanımlanabilir. Sanki kırılğan, küçük bir kızın kabuğunu kırıp sessizce haykırmasına benzetiyorum ben onun metinlerini. Yazılarında kadın-erkek meselelerine, Televizyon kültürünün yozlaştırdığı neslin çıkmazlarına, geleksiz bir toplum olma yolunda ısrarla ilerleyişimize (onun ifadeyle gerileyişimiz) ve bunlarla bağlantılı başka toplumsal sorunlarımıza duyarlı bir yaklaşım görüyoruz.

Hüzeyme Hanım’ın yazılarında, özellikle materyalizme şiddetli bir başkaldırı açıkça görülüyor. Sürekli maddeciliği samimi bir şekilde, bazen ciddi bir tavırla, bazen acıyan bakışlarla, bazen de alaylı bir gülümseyişle yerden yere vurmaktan çekinmiyor. O nazik üsluplu hanım, maddeciliğe gelince hiddetleniyor ve o hışımla maneviyata sarılıyor. Bu noktalarda bir cenk havası seziliyor.

Dördüncü eseri ‘**Bana Gönülden Çalıp Söyle**’ isimli deneme kitabında, Hüzeyme Hanım, pek çok meseleye değiniyor. Özellikle kadın-erkek ilişkileri hakkında yaptığı tespitler ilgi çekici. Genel olarak sürekli kadınların mağdur olduğu izlenimine karşı, o, daha çok erkekliğin ve erkeksi duyguların tahrip edildiğini savunuyor.

Bunu yaparken de beklenebileceği gibi subjektif bir tavır sergilemiyor. Bu konuda sergilediği mert tavır da, çoğu Müslüman kadın yazarlarda görülen kompleksli feminizme kapılmamış olduğunu gösteriyor.

“Sosyal tahribatın nerelere kadar uzandığına, neyi kimlerin temsil ettiğine, erkekliğin çıkış noktalarına ve bir geleneğin daha nasıl çürütülmeye çalışıldığına dikkat ediniz. ‘Er’lik kuru bir erkeklik sıfatı değil. Bazı hususîyetleri, donanımı, bir keyfiyeti haiz olmayı da gerektiriyor. Şimdiyse, basın yayınından; reklâmlarına, dizilerine, sunucularına, bazı mesleklere kadar erkeklik kavramının saptırıldığı ve arka plândaki manevî değerlere hücum edildiği gözleniyor... Erkeklik; sesini, kuvvetini kaybetmiş; mevzilerini yitirmiş, ‘çıplak’ ve ‘yalnız’ bir konumda. Bir bakıma belki ‘çocuklaş(tırıl)makta...”

İki hikâye ve iki deneme kitabıyla ışığını ispatlayan Hüzeyme Yeşim Koçak, kendine özgü geleekten beslenen tavrıyla duyarlı bir kaleme sahip. O güzel diliyle nice eserler kaleme almasını diliyor ve Mevlana’nın Konya’sından maneviyatına, mirasına sımsıkı sarılan Hüzeyme Hanım’a teşekkür ediyorum.”

Millî Gazete, 12. 06. 2006

DÜNYANIN SALDIRISINI BASTIRAN BİR İÇ SES

Öykü kitaplarıyla adından söz ettiren Hüzeyme Yeşim Koçak, “Edebiyatçıysam Ne Olayım” adlı yeni kitabında 30 öyküye yer veriyor. Öyküler birbirinden bağımsız görünse de yazar, bir iç ses yakalıyor ve kendi dünyasını kurguluyor

Daha önce Saklı Değerler, Muhabbet Buyurun Gelsin, Bekleyen ve Havva Hanım’ın Gamzesi adlı öykü kitaplarına imza atan Hüzeyme Yeşim Koçak bu kez yeni öykü kitabı Edebiyatçıysam Ne Olayım ile okuyucunun karşısına çıktı. “Hayatım boyunca, dışın, karmaşanın sesini, dünyanın saldırısını bastıracak bir içsesi, gönül ses(leniş)ini aradım” diyen Koçak yeni öykü kitabında bu sesin yankılarını duyuruyor.

“Edebiyatçıysam Ne Olayım” adlı öykü kitabınızda birbirinden bağımsız kısa öyküler yer alıyor. Ancak öykülere bütünlük havası veren bir iç ses var. Bu sesi kendiliğinden mi yakaladınız yoksa yazmaya başladığınızda bunu hedeflemiş miydiniz?

-Hayatta; yazmaya başladığında insanın çeşitli hedefleri ve hayalleri oluyor. Bunların bir kısmı gerçekleşiyor sanıyorum. Bir başka açıdan bakarsak; hayatım boyunca, dışın, karmaşanın sesini, dünyanın saldırısını bastıracak bir içsesi, gönül ses(leniş)ini aradım. Belki insanın hayatı belli dönemlerden, merhalelerden geçtikten sonra, size eşlik eden dirençli, yerleşik bir içses, edebiyatınızın sesi olarak da yazılarınıza sinmeye başlıyor. Ayrıca iç sese deği-

şik anlamlar, işlevler yüklenebilir. Kurgudan başlayıp, eğer derinlikleri terennüm edecek, dipleri, şuuraltı çalkantıları anlatacak, üstü örtük mesajlar verecek, okuru düşünmeye çağırarsanız, bu iç sesin belirip aksetmesine, hürce ilerlemesine ihtiyacınız oluyor.

- “Hüsniye Terapiye Gidiyor, Hüsniye Göllerde, Hüsniye Televizyonda Bir Başkadır”bu üç öyküde kadın hallerini mizahi bir şekilde anlattığınızı söylemek ne kadar doğru olur?

-Öykülerin ortak karakteri Hüsniye, yazardır. Hüsniye üzerinden, yazarlık ve kadınlık sorunlarına, çevre problemlerine, siyasetin ye(n)diği kadınlara, yeterli eğitimi almış gözükmesine rağmen karşı cinsi horlamaktan kurtulamamış, dar görüşlülük kafalı erkeklere kadar pek çok konu ve meseleye işaret edilir, değinilir. Mesela “Hüsniye Terapiye Gidiyor” öyküsünde, Freud’un “İd” kavramından yola çıkarak; nefsanîyetin aşağılığı “İt’liğe” benzetilerek hissettirilir. Ve öykü birden benliğimizin, insanlığın gülünesi acınası hallerinin hikâyesine doğru çekilir. Öykülerdeki kadınlar yazan, çizen, kültürle yakından bağlar kuran kadınlardır. Hüsniye, televizyona çıkarken; edebiyat sahnesindeki haricî menfaatler, bazı ödüller uğruna, kimliğini inkâr eden, halkına değerlerine yabancılaşmış aydın, yazar tipine de göndermede bulunur. Yumuşak, pembe, sıcak metinler olan Hüsniye’li öykülerde; çeşitli yaşlardan, havadan Hüsniye Hanım’ın maceralarını izle-

riz. Öyküler, neşeli bir atmosferde yazarın inceden inceye zatiyla eğlenmesi, keyiflenmesidir diğeryandan.

Hüsnüye, yazarını kıskanır ve rekabete girer. Hatta ona özenerek deneme yazmaya yeltenir. Bu teşebbüsünü çarınar, “Şapkamın Altı” isimli yeni kitabımda okuyacaksınız. Yani “Şapkamın Altı’na” güç belâ Hüsnüye de sığmıştır.

-Gölge öyküsü büyük bir çaresizliği anlatıyor. Mesela “anne rahmine sığındı. Fakat orada da fuzuli bir yükü. Sonlandırılmadı, atıldı” diyorsunuz. Özgüveni, yaşam özü ve özgürlüğü olmadan gölgeler altında yaşamayı siz nasıl tanımladınız?

Işıktan uzaklık, hasret, kesret içinde teklüğün zulmeti, firar edememek, yolların zilleti, yüreksizliğin devleti, cehlin g(özsüzlüğün) illeti... Dünyanın çehresi, nihayeti. Ama hayat mücadelesi; bir mânâda gölgeler arasından güneşi bulmak, muhabbetle içlenmek gölgelenmek, hakikatın gölgesine sığınmak değil mi? Yoksa (insanlığını / anlamlı) yaşamak başka ne ki.

-Öykülerin çoğunda modernitenin beraberinde getirdiği yozlaşmalar ve sıkıntılar anlatılıyor. Dostluk

arzulayan arkadaşta, muhabbet isteyen aileye, vakit isteyen yakınlarla aynı makinemsi edayla cevaplar veren bireyler. İçindekiler öyküsünde modern dünyanın sorunlarından uzaklaşmanın bir yol haritasını verdiğinizi söylemek doğru olur mu?

-Evet, kaçış değil uzaklaşma. Bu yavaşlama, duraklama, an(la)malar size yol almak, tekâmül için gerekli bir zamanı, enerjiyi ve sükûneti de sağlayacaktır.

Bir gönül eri olan, Hakk’a yürümüş olan ölümsüz Serbüent, bir muhabbet ilişkisi ekseninde, yıllar öncesinden isimsiz okuruna seslenir. Serbüent; yazılı, sözlü, sazlı, nazlı kelimeleriyle bir sefere, bir idrak, yükseklik noktasına, yalnızca kalbi di(n)lemeye, mükemmelleşmeye davet eder. İçimizdeki insanıyet özüne dikkat çeker. Aşkır bütün gıdamız; içteki sevgi infilâkımız; güzellik türabımız, mayamız... Serbüent’in eserlerinin “İçindekiler”, izleyicisinin “içindekilerle” birleşerek, yeni bir insan yazılımına; okumalar da “mazrufun” ve Kâinat’ın okumalarına dönüşür.

(YENİ ŞAFAK, 15 MART 2010)

Karımın hikâyelerini pek anlayamıyorum. Ayıp değil ya. Yani genellikle. Hikâyeleri anlayamadığım gibi, karımı da anladığımı pek söyleyemem. Hangisi hangisinin içindedir; hikâye mi karımı yazmıştır, karım mı hikâyeyi kestiremem.

Meselâ karakterler bir tuhaftır; ACAAYİP. Çoğu kadın olan kahramanların kimi, kâh Tanrı'ya kafa tutar; kâh Peygamberimize asılır. Kimi, umumî tuvaletlerde fellik fellik kocasını arar; kimi yeni evlendiği kocasından nefret ettiğine karar verip, yeryüzünün bütün imha plânlarını tasarladıktan sonra, aniden çark edip.. kocasını derin bir aşkla sevdiğine hükmedip.. o saat tekrar plânlarını değiştirip -Üff! Yoruldum- aşkını taze-ler.

Karımın kafasında bu gelgitler sonucu, görkemli eserler doğarken ev kimi zaman volta atmalarla, öfkeli koşularla, ilhamın gelme gitme saatine göre, süre gelen kavgalarla yıkılır. Poptan, Klâsik Batı, Türk Sanat, Halk ve Tasavvuf müziğine uzanan korkunç bir yelpazeyle sallanır. Bereket versin, üst katta, davulcu bir genç, alt katta çatlak bir sanatçı bozuntusu vardır, dolayısıyla birbirimizi anlarız. Amma velâkin karım -lâf aramızda hepsini bastırır.

Öykülerine gelince... Esas çıkış noktası toplanmamış çöpler olan **Çöp** adlı hikâyesinde, karakterlerden biri işsizlikten dolayı dağa çıkmış bir kızdır. Kız, sıkıntından patlamakta ve en nihayet kurtuluşu kendini patlatmaktan önce erkeğin kafasında patlamakta bulmaktadır. Olayın erkek kahramanı ise, güya kızı çok sevmekte fakat ancak ve ancak sevgilisi parçalandıktan sonra; parçalara ve caddenin çöplerine karşı aşkını itiraf etmektedir. Ne kaz kafalı herifmiş... Karım, milleti patlatıp çatlatmadan, sevenleri birleştirse olmaz mı ya. Üstelik terörü işleyen hikâyede o kadar sıkıcı tahliller ve tasvirler vardır ki; hikâyenin bizzat kendisi terörist olmaktadır.

Karım, düğün derneğe pek meraklıdır. 'Sema katlarında düğün var' deseler; 'hani nerede' deyip, hemen pasaportunu hazırlayacak, merdiveni kuracak cinsten. **Düğün** adlı hikâyesinde, atmış yaşında bir ihtiyara ölüm döşeginde sanal düğün

yaptırdı. Şu zavallı kadına genç yaşta, yüzüne bakılırken hayırlı bir kısmet bulup evlendirseydin de, mürüvvetini görseydik dedim. Asla! Hikâye o zaman çok sıradan olurmuş; zaten benim zekâm dümdüzmüş. Fakat karımın ki çok katlıdır. Bu iniş çıkışlardan fazlaca yorulduğundan; yüzeyi bir türlü bulamamaktadır.

Sevgili Karımın '**Münekkit**' adlı hikâyesi, eleştirilenlerin acımasızlığını ustura gibi keskin bir üslupla eleştirmektedir. Kazara, zat-ı devletlerini bir eleştireyim dedim. Aman efendim, yaman efendim.

Bekleyen diye bir hikâye yazmış. Şöyle bir göz attım. Karıcığım dedim, hikâyen hayattaki bütün 'Bekleyenleri' anlatıyorsa; niye üniversite kapılarındaki, devlet dairelerindeki, Avrupa'nın kuyruğundaki bekleyenleri de dâhil etmedin. İşsizlerimizi, ümitsizlerimizi, memleket harici kapığı atmak için didişenleri, ahret kapısına varmak için bekleyenleri ihmal ettin.

Bir kızdı, bir köpürdü... Hikâyesinin mesajını anlamamışım da. Katletmişim de.. Zaten benden ne beklenirmiş, beynim pilâvlık bulgur büyüklüğündeymiş de... Aslında nezaket gösterip köftelik kadar dememiş de.. Esasen pişirsen milletin dişini kırarmış da... Vay canına! Diye hayretten kalakaldım. Galiba, moralinin çok bozuk olduğu bir gündü. Sonunda, 'Evde başımı beklemene lüzum yok, sokakta istediğin kadar bekleyebilirsin.' dedi. Beni saatlerce içeri almadı. Böylece beklemenin ne demek olduğunu daha iyi anladım.

Karım, kanlı canlı, ele avuca sığmaz bir öyküdür canım.

Eşimin **Susanın Büyük Aşkı** isimli öyküsü, üç kişilikli bir kadını anlatmaktadır. Hemen, hikâyesini gayet iyi anladığımı ifade etmek için, sevinsin diye, bu kadın çok mu suskunmuş da, adı Susan olmuş; sessiz kaldığına göre sembolik bir hikâye mi anlatmak istedin, dedim. Gözlerini öyle bir açtı ki, doğrusu korktum, gözleri beni yutacak diye. Meğer başlığı bile yanlıs okumuşum. Hatunun ismi Suzanmış; bana göre fark etmez. Ha Susan, ha Susam. Güzel, akça pakça olsun yeter.

Gönlünü alayım istedim, Neden üç dedim. Pekâla iki, dört, altı.. gibi çift sayılı bir kişiliğe de yer verebilirdin. Ayrıca Suzan Hanım, politikacı mıdır? diye sordum. Dehşetle, kara gözlerini gözlerime dikti. Tabii ki hayır! dedi. Bak burda ton-gaya basmışsın, dedim. Çoğul kişilik açısından, hiç kimse politikacılara erişemez. Bana o kadar kızdı ki, elim Polis İmdat'ın numarasına gitmiş.

Karımın yaratıcılığından(!) ürker, bir köşeye korkuyla sinerim. Ve beklerim. Acaba bir elinde balta (Beni doğramak için), bir elinde kırbaç (Eğitimi tamamlamak için) yahut bir elinde krem (Beni oğarak yumuşatmak için), diğer elinde parfüm (ter kokularının izalesi için).. Neden, nasıl, niçin, hangi kılıkta gelecek, hangi hale bürünmüş bilemem (duygusal zekâm da kıtmış da) mahzun ve mükedder, sadece.. Gözlerim yaşlı, makûs talihimi beklerim.

Karım, hayvanları pek sever. Kedili, kuşlu hikâyeleri var. Neden kedi, kuş; hattâ ille de kedi dedim. Çocukluğundan ileri gelen bir takıntı mı var. PSİ.kiyatristleri sever misin? Ortalıkta bu kadar ürüten it ve it sever varken, niçin bilumum köpecikleri de konu etmiyorsun. Bu ne biçim hayvan severlik diyerek; benim de şaşığım bir cesaretle muhalefetlerimi ilettilim. Sen avukatları mısın, diyerek bana üç saatlik konuşmama cezası verdi. Şu pisipisinin ettiğine bakın.

Şimdi ben, kime kuyruk sallayıp, sırtımı kaşı-tacağım; aya doğru kimin için 'Uuu!' diye bağtı-racağım.

İleri geri söylendiğime bakmayın. Aslında karım, çok sevecen ve âşıktır. Meselâ sular kesilir. Sonra sular gelir. Fevkalâde duygulanır, yeryüzündeki bütün sulara aşkı ilân eder. Dolu po-setlere ve de tabii getirene.(...)

Karıma yazma hevesi nereden geldi bilmem. Bir gün alı al, moru mor, ilham geldi dedi ve deli gibi yazmaya başladı. Fakat bu ilham denilen öyle kolay kolay gelmez. Adı üstünde peridir, sağı solu, yeri yurdu belli olmaz; uçar gider. İlham kaçtığında veya büyüü kaybolduğunda siniri tepesinde, bana çatar; Mutlaka o cadaloz Nazmiye'nin yanına gitmiştir, diye hayıflanır. Nazmiye diğer meşhur yazarımızdır ve karımın rakibidir. Karımı teselli etmek, hayattaki en birinci vazifemdir. Bazen ona, meşhur şairlerimizden aşk şiirleri okurum; basit ve oldukça kolay gibi gözükmesine rağmen esasında zorlu bir görevdir. Çünkü karım, balkonun altında okumamı tercih eder. Sokak karanlık olduğu için, feneri alıp, fısır fısır bir şeyler söyleyerek onu tatmine çalışırım. Kutsal görevim, oldukça tehlikeli bir vaziyet alabilir. Zira edebiyattan, sanattan ve aşktan anlamayan cahil cüheladan, muhtelif yabancı maddeler başıma atılır. Mamafih ben bir misyon

adamıyım, aldırış etmem. Erkeklik öldü mü? (...)

Karım hikâyeleri konusunda çok titizdir. Onun için evvelâ ev halkından eserlerine saygı bekler. İlk okuyucusu benimdir. Hikâyelerini okuyup okumadığım konusunda beni, yılların deneyimli hocası olarak imtihana çeker.

Geçenlerde gene bir tomar kâğıtla geldi. Çabuk oku, fikrini söyle, dedi. Genellikle karıma hiç direnç göstermem. Eninde sonunda onun dediği olur çünkü. Sıcakta, kapalı odada hiç çekilir gibi değil. Önce ağır hastayım, falan diyecek oldum. Yutmadı. Ben telefonlara bakarım, dedi. Kahve, tavla yok. Sevdiğim TV programları, Galatasaray'ın maçları yasak. Tahammül etmek zor. Mecburen çok hoşnut bir yüzle, odama çekildim. Kâğıtlara gömüldüm. Kimi jüri üyeleri gibi, bir baştan bir ortadan, bir sondan okuyayım dedim. Gerisini kafamda tamamlarım, çok güzel, nefis; eline sağlık, diyerek de idare ederim. Lâkin bizimki akıllıdır. Kızgın kızgın yüzüme baktı. Sondan 10 sayfa öncesinden bir soru sordu. Tabii çaktım. Hışım la dışarı çıktı ve kapıyı üstüme kilitledi. Ahh! Valideciğim, mezarından çık da bir bak; oğlun ne çileler çekiyor.(...)

Karım çok muhabbetlidir, muhabbet fazlasını sık sık ihraç eder, yanlış adreslere postalar. Bu huyu yüzünden çok kazık yemiş, hayal kırıklığına uğramış; neticeten bebeklik, genç kızlık, genç kadınlık ve orta genç kadınlık ümitleri suya düşmüştür. Milleti sevmekten bazen bana sıra gelmez. Ama bir hatırladı mı da. Allaah!

Karımın hayatı edebiyattır diyebilirim. Edebî alışveriş listesi, her zaman yiyecek, giyecek, tüttürecektir ihtiyaçlarının önüne geçmiştir.

Karım masal dinlemeyi sever. Bilhassa benim ağzımdan. Ona yatmadan önce, en sevdiği masalı, Nobel masalını anlatırım. Senin için 'Nobel hikâye ödülü' tahsis edildi, derim. Hınzırca bir ifadeyle, Kim der, Nobel jürisi mi. Göğsüm kabarak, Elbette ki ben, derim. Masalın en çok bu kısmını sever ve onu seçen jüri üyesinin burnunu sıkıştırır.

Karımın yemek çeşitleri de edebidir. *Çalılıkusu fırında, Derya Güllü*, bütçenin kıt bir zamanındaysa *Sefiller Tatlısı*. Özellikle onun edebiyat talebesi olarak, durumumdan hoşnut olduğu demlerde çeşitli vaatlerde bulunur ve sözünü yerine getirmekten çekinmez. Özellikle benim çok bayıldığım; *Muradımız Tavuğu*, yemek üstüne *Pamuk Helva*. Geçenlerde bir de *Aldatan Çorbası* çıkarmış. Bir tek onu beğenemedim. Hani bunun içinde sebze, et falan koyacaktın dedim. Aldattım, dedi. Ama öbürlerini afiyetle yiyip, şükranlarımı sunuyorum.

...

Karım bir yarışmaya girdiğinde, kendini değil de beni imtihan etmeye bayılır. Muallimlik hevesi depresir. Çocukluğundan bu yana getirdiği bütün bilgileri üzerime boca edip, sanat kaygılarıyla beni etkilemeye gayret gösterir. Eserini birinci ilân ettirmeye çalışır. Eğer tarafsızlığı korursam- işte imtihan asıl tam bu noktadadır- beni yılan hikâyesi sorularıyla, ecel terleri dökmeye zorlar. Binaenaleyh, karım benim için daima birincidir; problemden kurtuluş yolu budur. Size de tavsiye ederim. (...)

Bazen karıma çok kızıyorum. Ama kırkıdan sonra saz çalması, yazmaya vakit ayırmak için pek çok eğlencesinden vazgeçmesi; iki satır döktürmek için kendisini paralaması beni çok duygulandırıyor.

Ayrıca, karım sayesinde algılarım da geliyor. Meselâ koku alma. Yanık kokusu, tüp kokusu, baygınlık kokusu, aşk kokusu ve de özellikle edebiyat.

İçyüzünü bir türlü anlayamadığım koku yüzünden; meselâ fırında sevdiğim bir yemeğin pişmesini saatlerce beklerken -çünkü fırını yakmayı unutmamıştım- bize özel oruçlar tutmamıza; meselâ çoraplarım tek tek yıkanıp, ayaklarıma muhtelif sanatsal görünümle verdirmesine... Hayli akla-şan saçlarını boyar ve alelacele bu işi iki yazı arasında yaparken, çıkan tuhaf manzaraya; karımın nedense telâşından kafasının yarısını boyayıp, yarısını nadasa bırakmasına; gene işini tamamlamadan, yeni bir hikâyeye başlamasına bayılırdım. Döküntüsünü temizlemek, tabii ki bendenize düşerdi. Sonra bir kutu boya alıp, karımın edebî başının ikinci kısmını -her halde unuttuğu, matematik, hesap kitap, fen, inşaat gibi ıvır zıvır dallara bakan bölümdü- boyardım. Doğrusu tutturamadım. Karımın saçlarının rengi daha da tuhaf-laştı. **Ev Berberi** adlı hikâyesi bu zorlu uğraştan çıktı. (...)

...

Karım okuduğu kitaplardan bambaşka ilhamlar almıştır.

Bir gün, "Rene Guenon'u okuyorum Selim" dedi.

Fesuphanallah Yarabbim! O çok ağırdır, anlıyor musun bari diyemedim elbette. Bravo dedim.

Teri başına çıkmış, bir vaziyette:

"Üçte ikisini anlamadım" dedi. "Fakat nefis bir aşk hikâyesi çıkardım."

Yalnızca, bir Yaa, diyebildim. Seni tebrik ederim. Üstat duysa, eserlerinin bu şekilde yorumlanılmasına, anlaşılmasına son derece sevinir, seninle gurur duyardı.

...

Karımın zekâsı da kendisi gibi olağanüstüdür. Galiba, onu en iyi anlatan tanım, zıpcıktı bir zekâ olmasıdır. Giret çıkar, dolaşır.. konaklar. Hele bir ödül haberi almaya görsün. Zekâsı genellikle dışarıda olduğu için, evde sevinç eseri olarak birkaç kere zıplar. Yanlış anlaşılmasın, sayının az olması, hoplayıp zıplamayı sevmediğinden değil; kilolarının müsait olmadığındandır. Zekâ, tekrar yerine avdet ettiğinde, sonu gelmez dualara başlar. Onu zapt ü rapt altına almak, her zaman olduğu gibi bana düşer.

Tefekkür ehlidir. Yazar olduktan sonra, nasıl bir role bürünmesi gerektiğini uzun uzun düşünmüştür. Çünkü karıma göre, gerek yakından tanıdığı, gerek basından ekranlardan gördüğü hanım yazarların çoğu afralı tavrı, yanına desturle yaklaşılabilir tiplerdir.

Neticede karım bu yazar havasını, kendine göre yorumlamaya, takınmaya karar vermiştir.

Ne mi yaptı. Meselâ evde önce, mankenler gibi bir iki yürüyüş alıştırmaları. Yazarlık kırıtişısıyla. Yazarlık havasıyla sırtıttı. Konuşma talimleri yaptı. Sesinin tonu, koyunların boynundaki çingirak seslerinden, testere gıcırtilarına, damdaki kedilerin miyavlamalarına, mukavva yırtılmalarına kadar çeşitli müzikal tınılara girdi. (...)

Meşhur bir yazar olmak çok önemlidir ve pratik gerektirir. Karım mukadder sonuna hazırlanmalıydı. Nasılsa, ünlü olunca bol bol gazetelere düşecekti.

Fotoğrafi çekilirse diye, eli çenesinin altında pozlar verdi. Kollarını göğsünde kavuşturdu. Kırklarda bayırlarda hoplarken, ancak dikkatsizliğinden yuvarlanırken kameraya aldık. Orijinallik olsun diye, kara gözlükler takarak, sağ gözünün tekini örttü; gözlüğün sol camını aşağı çekerek, yüzünü köşegenlemesine böldü. Magazin dergilerine çekim yaptırılmayacağı için bana şuh pozlar verdi. Çehresini göstermeyecek şekilde saçlarıyla kapattı, ancak bu sefer görme zorluğu çekmeye başladı. Hoşluk olsun diye, kalemi dudağımın kıyısına sokarak, kehribar bir ağızlık gibi, biraz da gözlerini döndürerek bana yarı baygın, fettan bir Marilyn bakışı attı. Gelecekte, yüzde yüz alacağı ödüllerini düşünerek, yeni giysilerle gardiropu donattı. Olur, olmaz yerlerde, koltukta yattı.

Yavrucuğumun nasılsa hiçbir zaman meşhur olmayacağını bildiğim için, evin duvarlarını onun resimleriyle süsledim; tuhafıklarına göz yumdum."

Hüzeyme Yeşim Koçak, *Muhabbet Buyursun Gelsin*, Romantikkitap, 2005, sf. 37